

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Katliamın sorumlusu sermaye devletidir!

Deprem maskeyi yere savurdu

Sermaye devletinin gerçek yüzü açığa çıktı!

Depremin sarsıntısı devletin yüzündeki maskeyi yere savurdu. Görüldü ki, bu devletin emekçi halka verecek hiçbir hizmeti kalmamış. Görüldü ki bu devletin emekçi halkın yararına hiçbir işlevi kalmamış. Onyıllardır özelleştirme kisvesi altında yürüttükleri yıkım saldırısının gerçek yüzü böylece açığa çıktı.

İşçi sınıfı ve emekçilerin temel ihtiyaçları için her kuruş masraf kambur ilan edildi. Tasfiye edildi. Tasfiye edilen yaşama hakkımızdı. Dayatılan ise vahşetti. İşte deprem bu vahşetin boyutlarını sadece açığa çıkardı. Gözler önüne serdi. Devletin elinde emekçilerin canı için kurtarma ekibi yoktu, alet edevatı bile yoktu. Yeterli sağlık hizmeti yoktu.

Yaşatılan bu vahşeti asla unutmayacağız. On binlerce can günlerce enkaz altından kurtarılmayı bekledi. Biz ise kendi canımızı kurtardık deyip bir kenara çekilmedik. Kazmayla kürekle, dişimizle tırnağımızla eşeleyerek, daha önce yüzünü bile görmediğimiz kardeşlerimizi enkazın altından kurtarmak için seferber olduk. Gece gündüz demeden canla başla çalıştık. İnsan olan zaten yerinde duramazdı.

Ama devlet ortalıkta yoktu. Deprem üzerinden

günler geçti, ama henüz binlerce enkaza devletin eli bile değmedi. Değil köylerden, ilçelerden bile hala haber alınmadı. Devlet adı var kendi yok kriz masaları oluşturup duruyor. Üç beş kurtarma ekibi, üç beş iş makinası ile işler yolunda gidiyor diye yalan söylüyorlar. Yaralılar enkaz altında günlerce can çekti. Enkazdan çıkarılanlar hastane kapılarında süründü.

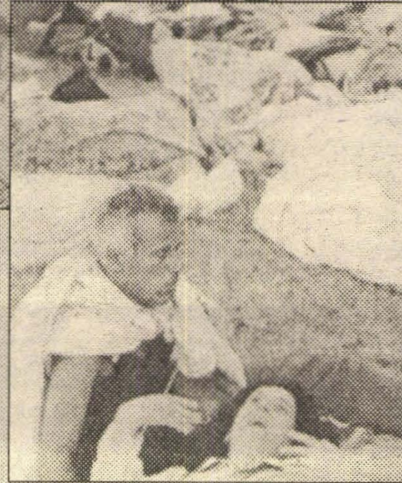
yoktu, yatak yoktu, ilaç yoktu. Sağlık emekçilerinin fedakarca çalışması bile devletin açtığı büyük gediği kapatmaya yetmedi.

Ya "vatan, millet için fedakarlık" demagojisiyle onyıllardır sırtımıza binerek palazlanan tekeller ne yaptılar? En yüksek teknolojiye sahip iş

makinaları tekelleri inşaat şirketlerinin parklarında yatıyor. Ama onbinlerin üzerindeki enkazı kaldırmak için yeterli iş makinası yok! Jeneratörler fabrikaların depolarında bekliyor, vitrinlerini süslüyor. Ama gece kurtarma çalışması yapmak için jeneratör yok! Özel helikopterler, uçaklar burjuvaların elinin altında hazır bekliyor. Ama yardım ulaştıracak vasıta yok! Prefabrik ev üreten, çadır üreten fabrikalar piyasa durgun olduğu için işçi çıkartıyor. Ama evleri yıkılan, evlerine giremeyen milyonlarca insan

sokaklarda yatıyor!

Depremin katliama dönüşmesi, hüküm süren insanlık dışı kapitalist düzenin vahşi yüzünü bir kez daha sergiledi.

Deprem değil, vahşi bir katliam!

Felaketin adı deprem değil, çürümüş sermaye düzenidir. Yaşadığımız günler tarihe bir deprem afeti olarak geçmeyecek. İnsanın insan eliyle kitlesel kıyım uğratıldığı barbarlık günleri olarak geçecek. Deprem, işbirlikçi sermaye iktidarı altında bir kez daha katliama ve vahşete dönüşmüştür.

Eğer devlet gerekli asgari önlemleri almış olsaydı, onbinlerce insan can vermeyecekti. Eğer devlet, depremden sonra kurtarma çalışmalarını gerektiği gibi yürütseydi binlerce insan sağ kurtulacaktı.

Devlet depreme beklenmedik bir anda hazırlıksız yakalandığını söylüyor. Hiç bir hazırlığının olmadığı doğrudur. Ama mazeretleri yalandır. Hazır olmamaları sınıf çıkarılarının gereğidir. Deprem hiç de beklenmedik değildi. Deprem kuşağının en tehlikeli fay hattı Türkiye'nin göbeğinden geçiyor. Devlet bunu bilmiyor mu? Türkiye'de her iki-üç yılda bir büyük depremler yaşanıyor.

Hele bu son deprem adeta bağıra bağıra geldi. Marmara bölgesinde bu şiddette bir depremin bugün ya da yarın yaşanacağı yıllar öncesinden biliniyordu. Artık deprem uzmanları ay ve gün sayıyorlardı. Bilim adamları, meslek kuruluşları sempozyumlar düzenlemişlerdi. Depremin vaktinin yaklaştığını, büyük bir felaketin kapıda olduğunu açıklamışlardı. Bunu engellemek için alınması gereken tedbirleri sıralamışlardı. Devleti defalarca adım atmaya, önlem almaya çağırdılar.

Bu devlet, işçi sınıfına ve emekçilere, ülkeye ve topluma karşı biraz olsun sorumlu olsaydı gerekli asgari adımları atardı. Gerekli acil önlemleri alırdı. Bunun olanakları fazlasıyla vardı.

Asgari ve acil tedbir olarak yapılması gereken, kentte ve kırdaki depreme dayanıklı sağlıklı toplu konutların devlet eliyle inşa edilmesi ve ihtiyacı olanların kullanımına ücretsiz olarak sunulmasıydı. Sağlam toplu konutlar yapmak için ülkede demir mi yoktu, kum mu yoktu, çimento mu yoktu, tuğla mı yoktu, işgücü mü yoktu? Tümü de vardı, ama devlet gene de yapmadı. Sağlıksız yerleşim alanlarının ve depreme dayanaksız binaları tahliye etmedi. Onun yerine deprem tasfiye etti, içinde onbinlerce can ile birlikte. Çünkü bu düzende sermayenin kârı insanların canından daha önemliydi. Çünkü bu devlet sermayenin devletiydi.

Bir diğeri, imar planlarının deprem yönetmeliklerine, yerleşimlerin ise imar planlarına uygun olup olmadığını denetlemektir. Devlet rantiyecilere alan açmak için emekçilerin gecekondusunu başına yıktı. Ama zemini yerleşim alanına müsait olmayan yerlerin ruhsatlı imara açanların üzerine gitmedi. Çünkü düzen partilerinin idaresi altındaki belediye çetelerinin-arazi mafyalarının rantıye kârı insanların canından daha önemliydi. Çünkü bu devlet mafyaların-çetelerin devletiydi.

Bir diğeri, otoyol, konut, köprü, kamu binası vb. inşaatların sözleşmelere uygun standartlarda yapılar yapılmadığının denetlenmesiydi. Devlet ise denetlemedi. Çünkü bu düzende hırsızların, katillerin çıkarı insanların canından daha önemliydi. Bunların yaptıkları inşaatlar her depremde kağıt gibi savruldu. Halkın parasını yiyen hırsızlar ve insanların canına kasteden katiller ancak bu sayede teşhir oldu. Her depremde halkın üzerine yıkılan asıl enkaz çürümüş düzenin kokuşmuş devletin pislikleri oldu. Ama devlet her seferinde bu hırsızlara, katillere kol kanat gerdi. Çünkü bu devlet hırsızların ve katillerin devletiydi.

Yakalarına yapışmak, hesabını sormak bizim işimizdi. Devlet kendi kendini mahkum edemezdi.

Kendi kendini cezalandırmazdı. Hırsızların, katillerin başı devletin en tepesine kadar uzanıyor. Erzurum depreminde kağıt gibi savrulan resmi binaların müteahhitliğini yapan kişi, şimdi bu devletin başında Cumhurbaşkanı sıfatıyla oturuyor. Ve bir de utanmadan depremde ölenlere rahmet, yaralılara şifa, yetimlere sabır diliyor!

Depremi bir katliam olmaktan çıkartacak asgari tedbirler, insanların canını kurtaracak acil önlemler, asalak sömürücülerin çıkarlarına dokunuyordu. Devletin başını tutmuş hırsızlar ve katiller şebekesinin işine gelmiyordu. Bu yüzden devlet hiçbir önlem almadığı gibi, yıkımı derinleştirecek, vahşeti büyütecek adımlar atmaya devam etti. Bu devlet işçi sınıfı ve emekçilerin değil, hırsızların, katillerin, yağmacıların, sömürücülerin devleti olduğu içindir ki, depremin katliama dönüşmesine bizzat kendi elleriyle çanak tuttu.

Çünkü onların düzenleri için tehlikeli olan yeraltı sarsıntısı değildi. Buna karşı tekeli sermayenin canı da, malı da korunaklıydı, güvencedeydi. Bu yüzden bağıra bağıra gelen deprem felaketi karşısında hiçbir önlem almadılar. Tersine, felaket kapıda diyerek önlem alınmasını isteyenleri kışkırtıcı ilan edip halkı kurbanlık koyun gibi yatıştırdılar.

Şimdi de, yavuz hırsız ev sahibini bastırır misali, her deprem faciasından sonra olduğu gibi sahte gözyaşları döküyorlar. Sorumluların yakasına yapışıp hesap soracakları nakaratını tekrarlıyorlar. Bu topraklar son yüz yılda yüzden fazla önemli deprem yaşadı. Onbinlerce insan bu yüzden can verdi. Ama devletimiz büyüktür, tedavi eder, imar eder, iskan eder, yaraları sarar, hesabını sorar nakarati hiç sona ermedi. O günden bugüne değişen ise hiçbir şey olmadı.

Onlar birkaç gün sonra olan biteni unutturmaya çalışacaklar. Bu düzende emekçilerin emeği, alınteri gibi canı da sudan ucuz. Dünya başımıza yıkılsa bile umrunda değil bu devletin. Onlar bir an önce kendi sömürü dünyalarında yaşamın normale dönmesini istiyorlar.

Biz katliamın gerçek sorumlularından, perde arkasındaki gerçek suçlulardan hesap sormak için ayağa kalkmazsak, bu yıkım tacirlerine karşı örgütlenmezsek yarın değişen sadece vahşetin büyüklüğü olacak.

Bir katliam nasıl örgütlendi?

Türkiye en tehlikeli deprem kuşağında bulunuyor. Birkaç yılda bir şiddetli depremlerle sarsılıyor. Bu nedenle depremin felakete dönüşmesini engellemek için alınması gereken önlemler bir kat daha önem kazanıyor.

En başta yerleşim birimlerinin deprem fay hatlarının üzerinde, kaygan zeminlerde inşa edilmemesi gerekiyor. Türkiye'de ise bunun tam tersi oluyor. Çünkü şehirlerin nereye inşa edileceğini sermayenin ipini koparmış kâr yasaları tayin ediyor. Ülkede toplumsal çıkarlar ve ihtiyaçlar üzerinden planlı ekonomik kalkınma değil, sermayenin sömürü yasalarının belirlediği anarşi düzeni hüküm sürüyor. Çarpık denilen kentleşmenin de arkasında bu yatıyor. Kentlerde imar yasaları, yönetmelikleri hep kağıt üzerinde kalıyor. Bu alanda sermayenin rüşvet yasaları hüküm sürüyor. İnşaat şirketleri, müteahhit firmaları en başta devlet ihalelerinde konutların, otoyolların, köprülerin çimentosundan, demirinden alıyorlar. Bu alanda da sermayenin mafya yasaları hüküm sürüyor. İşte sermayenin devleti bu işleri örgütüyor.

Bu düzenin temeli zaten çürük. Bu düzenin ayakta kalması zaten katliama, yıkıma sürekli çanak tutmak demek.

Ama dahası var.

Marmara bölgesinde şiddetli bir depremin vaktinin geldiği önceden biliniyordu. Artık gün sayılıyordu. Bunu duymayan kalmamıştı. Ama devlet asgari önlemler almaya dahi yanaşmadı. Hiçbir hazırlık yapmadı. Tersine, bu yöndeki uyarıları duymamazlıktan geldi. Tehlike büyüktü ve kapıdaydı. Bunun kabul edilmesi içler açısı olan durumun kabul edilmesini ve üzerine kararlılıkla gidilmesini gerektiriyordu.

Önlem almak kaynak aktarmayı gerektiriyordu. Ama sermaye devleti IMF-TÜSİAD yıkım programlarını uyguladı.

Kendi canları depreme dayanıklı korunaklı binalar içinde zaten güvence altındaydı. Eğer mallarına zarar gelirse hepsi emekçi halkın sırtından sigortalanmıştı. Nasılsa faturası işçi sınıfı ve emekçilere çıkartılacaktı. Depremlerin emekçilerin canını alması ise onların umrunda bile değildi. **Bu yüzden hiç bir önlem almadılar.**

Ülkenin yıkılması, altyapının çökmesi, binaların yıkılması, tüm bunlar ise emperyalist ve işbirlikçi sermaye tekellerinin sadece iştahını kabartıyor, ağzını sulandırıyor. Nasılsa yıkımın faturası işçi sınıfı ve emekçilerin sırtına bindirilecekti. Nasılsa ekonomileri bir yıkım ekonomisiydi. Kendileri de imar işlerini üstlenerek bu yıkımın kârını, rantını yiyeceklerdi. **Bu yüzden hiç bir önlem almadılar.**

Deprem yeraltından ve doğanın eliyle gelir. Ama vahşi bir yıkımla sonuçlanması kader değildir. Bu, yerüstünde ve insanın eliyle ya engellenir ya da müsaade edilir. Bu topraklarda sonuç her seferinde vahşi bir yıkım olmuştur. Çünkü Türkiye'de asıl vahşet doğanın eliyle değil, insan eliyle insana karşı örgütleniyor. Çünkü bu topraklarda kâr uğruna herşeyi mübah sayan bir düzen hüküm sürüyor. İşbirlikçi tekellerin ülkenin ve emekçilerin derin yıkımı üzerinde yükselen sınıf iktidarı hüküm sürüyor. Sermayenin devleti onmilyonlara insanca yaşama hakkı tanımak bir yana, sefalet içinde bir yaşamı bile çok görüyor.

Türkiye'de asıl yıkıcı olan deprem on yıllardır yerüstünde hüküm sürüyor.

Türkiye'de bu depremin kaynağı işbirlikçi sermaye iktidarı ve adı ekonomik sosyal yıkım programlarıdır. İşte katliamın zemini buradadır.

Kürt illerinde ise bu depremin adı sömürgeci kirli savaş olmuştur. Taş üstünde taş kalmamış, binlerce insan kıyımdan geçirilmiştir. İşte vahşetin zemini buradadır.

Depremin perde arkasındaki asıl güç ise emperyalist-kapitalist düzendir.

Mezar kazıcılar yıkım saldırısına devam ediyorlar!

MGK kriz masası niye toplandı? Ne kararlar aldı?

Halkın öfkesini yatıştıralım. Devletin görüntüsünü kurtaralım.

İsyanı bastıralım. Patronların zararını ve yağma ekonomisinin zararını tazmin edelim. IMF yıkım saldırısına ara vermemek için meclisi çalıştırmaya devam edelim. Çifte faturayı ödetmek için yüklenelim.

Bu saldırıyı, depremin yaralarını sarma, acılarını dindirme, yeniden yapılanma kisvesi altında yürütelim. Bunun için fırsat bu fırsat gerekirse olağanüstü hal ilan edelim. Her türlü işçi hareketini bastıralım. Emekçilerin her türlü hak arama muhalefetine böylece sesini kısıalım.

İşte bunun için toplandılar. Bunun kararlarını aldılar.

Biz başımıza saldıkları enkazın altında can çekişirken, onlar yıkım saldırılarına kaldıkları yerden tüm şiddetiyle devam ediyorlar. Türkiye'nin sanayi bölgesi (ki bu Türkiye işçi sınıfının omurga bölgesi demektir) büyük bir depremin perişanlığı içerisindeyken, sosyal güvenlik yasasını görüşmekte olan meclis çalışmalarına yalnızca bir kaç gün ara veriyor ve aynı yasaya ilişkin görüşmeleri sürdürme kararı alıyor. Depremin yarattığı genel yıkım ortamında, işçi sınıfının ve emekçilerin üretimi ve hizmeti aksatacak hiçbir girişimde bulunamayacağını bilerek bunu yapıyor.

Mezarda emeklilik yasasını meclisten geçirmek için kollarını sıvadılar. Emperyalizmin işbirlikçileri işçi ve emekçilerin ölüsü başına kaç milyar emekli primi hortumlayacaklarının hesabını yapıyorlar.

Yıkım programını dayattıkları yetmiyor gibi bir de depremin faturasını sırtımıza yüklemek istiyorlar. Onbinler enkaz altında can çekişirken devletin yardım eli uzanmıyordu. Devletin eli nihayet uzanıyor. Ama devletin eli cebimize uzanıyor. İşçi ve emekçilerin yarasını sarmak için değil, tekelleri yıkımın rantıyla beslemek için uzanıyor.

Deprem sonrası yaşanan vahşet ve katliam, insan olan herkesi devlete isyan ettirdi. "Nerede bu devlet, nerede bu hükümet!" Sağlık ve sosyal güvenlik hizmetlerinin tasfiyesi yüzünden depremin vahşete dönüşmesinin, insanları canlı canlı mezara gömülmesinin sorumlusu olan devlet ve hükümet, şimdi nerede olduğunu ve ne işle uğraştığının yanıtı böylece veriyor. İşte sendika ağalarının uzlaşma masasına oturup pazarlık yaptığı devletin ve hükümetin gerçek yüzü budur.

Acılarımızı, gözyaşlarımızı, enkaz altındaki kardeşlerimize yardım etmek için dişimizle tırnağımızla çırpınışlarımızı, buradaki büyük fedakarlığımızı, kendi sınıflarında çoktan tükenmiş olan insanlık değerini bizde görüyorlar. Ve bu değeri nasıl kâra dönüştürürüz diye düşünüyorlar. "Milli yas", "ulusal seferberlik", "yeniden inşa", "yaralarımızı sarmak için fedakarlık" demagojisini işçi sınıfı ve emekçilere saldırının kisvesi yapıyorlar. Sağlık ve sosyal güvenlik hizmetlerini tasfiye edenlerin, mezarda emeklilik yasasını çıkartanların, kimin yarasını sarmak istediği şimdiden belli değil mi?

Hani "vatan için" fedakarlık diyordunuz. Vatan sayenizde yıkılmış, siz ise emperyalist efendilerinize kelepir fiyatına satış yapmanın ve komisyonundan nasiplenmenin hesabı içindesiniz. "Millet için" fedakarlık diyordunuz. Millet enkazın altında can çekişti günlerce. Peki neredeydi devlet? Neredeydi tekerci sermaye? Emegimizin hakkını gaspederek biriktirdiği sermayeyi, teknolojiyi, makinaları bile milletin enkaz altında kaldığı en kötü gününde hizmete sunmadılar. Şimdi yeni otoyol, konut, enerji, elektrik ihalelerini en yüksek kârla kapmak için sıraya girecekler.

İşçi sınıfı ve emekçilerin cebinden elinizi çekin! Kaynak arıyorsanız, kaynak "fedakarlık" diye diye iligimizi kurutan tekellerde. Kaynak arıyorsanız, kaynak borç soygunu ile geleceğimizi ipotek altına alan emperyalistlerde.

Yıkıma karşı sonuna kadar direniş için güçlerimizi birleştirelim!

Bu düzen ayakta kaldığı sürece işçi sınıfı ve emekçilerin başına daha bir çok felaket saracaktır. Gündemdeki ekonomik sosyal yıkım programı ile dayatılan ise hergün yeni bir deprem anlamına gelen vahşi bir yıkım düzenidir.

Onların asıl telaşı emperyalistlerin borç soygunu çarkını döndürmek, tekellere kaynak aktarmak, ekonominin burjuvaziye dönük yüzündeki zararı tazmin etmektir. Onların telaşı mezarda emeklilik yasasını bir an önce kazasız belasız

çıkartmaktır. Onlar telaşı bizim üzerimize yıkılan düzen ve devlet enkazı değildir. Onların telaşı halkın yaralarını sarmak değil, isyanını bastırmak, öfkesini yatıştırmaktır. Onlar sırtımıza yeni kriz faturalar yüklemenin, üzerimize yeni enkazlar bindirmenin, kazanılmış haklarımızı mezara gömmenin hesabı içindeler.

Depremin faturasını felaketin perde arkasındaki güçlere ödetmeliyiz. Dış ve iç borçlar ödenmesin! Yeniden imar için tekellerin elindeki kaynaklar ve imkanlar bedelsiz olarak işçi sınıfı ve emekçi halkın hizmetine sunulsun!

Emek Platformu yıkıma karşı direniş ve işçi emekçi seferberliği yolunda ayağa kalkmalı, ilerlemelidir.

Sermaye ve devleti değil, ama biz bu enkazı kaldırmak, bu yıkıma karşı direnmek, insanca yaşam hakkımızı savunmak, bugünüümüzü ve geleceğimizi kurtarmak için sokağa çıkmalıyız. Söke söke kazanmak

konusunda sorumluyuz. Onlar değil, ama biz sınıf kardeşlerimizin canını bu ve benzeri katliamlardan korumak konusunda sorumluyuz. Onlar değil, ama biz emegimizin hakkını gasp edenlerden geri almak ve işçi sınıfı ve emekçilerin yaşamsal çıkarları için kullanılmasını sağlamak konusunda sorumluyuz. Emek Platformu güçlerini örgütlemelidir. Mezarda emeklilik yasasına karşı

direniş ile deprem vahşetinin yaralarını sarma görevi bugün birleşmiştir. Yıkım saldırısına karşı yanıtımız direniş için işçi sınıfı ve emekçilerin seferberliğini örgütlemek olmalıdır.

Bu enkazı kaldıracak olan da, deprem katliamının, emeğe dayatılan yıkımın hesabını mezar kazıcılarımızdan soracak olan da, ülkeye ve topluma her türlü felaketi yaşatan işbirlikçi sermaye iktidarını mezara gömecek olan da işçi sınıfı ve emekçilerin kendi elleridir.

Çözüm iman gücüyle sabretmek değil Yıkıma karşı sınıf gücüyle direnmektir!

Deprem en ağır darbeyi, en yıkıcı darbeyi, en öldürücü darbeyi yoksullara, işçi ve emekçilere, ezilenlere ve sömürülenlere vurdu.

Aynı semtte iki ayrı bina yanyana. Aynı kentte iki ayrı mahalle yanyana. Aynı ülkede iki ayrı sınıf yanyana. Biri ayakta ve daha şimdiden bu yıkımın getireceği kâr an ağzı sulanmakta. Diğeri ise gö müş, enkaz altında.

İki ayrı sınıf, iki ayrı dünya. Deprem birini sıyrıp geçmiş, diğerine en şiddetli darbeyi vurmuş. Kader değil bu. Sermaye düzeninin vahşi orman kanunu.

İnsanlığı hayvan aleminden ayıran baş ıca özellik insanın ak ıyla ve kolektif emeğiyle doğaya hakim olabilmesidir. Doğanın yıkıcı güçlerini denetim altına alıp, bunların tahripkar sonuçlarının önüne geçebilmesidir. Aynı şiddette depremler gerekli önlemlerin alındığı ülkelerde bir tek binanın yıkılmasına, bir tek insanın ölmesine yol açmıyor. Türkiye'de de bunun imkanları fazlasıyla var.

Bir avuç sömürücü asalak teknolojinin imkanlarından fazlasıyla yararlanıyor. Koçlar'ın, Sabancılar'ın kuleleri, yalıları 10 şiddetindeki depreme bile dayanıyor. Ama işbirlikçi sermaye iktidarı kendi mal, mülkü, sermayesi haline getirdiği tüm zenginliklerle birlikte bizim insanca yaşama hakkımızı da gaspediyor.

Bu yüzden onlar bu düzenin vahşetine alışmamızı, boyun eğmemizi istiyorlar. Bu yüzden; deprem felaketi takdiri ilahidir, kadere isyan edilmez, halkımız depremin acılarına iman gücüyle dayanmasını bilecektir, diyorlar. Bundan sonraki vahşetleri kapımızı çalana kadar uysalca beklememizi sağlamaya çalışıyorlar. Halkın dinsel inançlarını kendi kirli ve kanlı yüzlerini maskelemek için sömürüyorlar.

Hayır, bu çağdaş barbarlığa alışmamalıyız! Acılarımızı içimize gömüp sabretmemeliyiz! Tutmamız gereken yok iman gücüne dayanıp vahşete katlanmak değildir. Tutmamız gereken yol sınıf kaygısı yoludur. Sınıf gücümüze dayanıp yıkım karşısında direnmektir. Sosyalizm için devrim yolunda ilerlemektir.

Felaketler doğanın değil barbarlık düzeninin eliyle hüküm sürüyor

Bin yılı aşkın bir süre önce, Mısır uygarlığının Nil'i kontrol etmeyi başardığı bir dünyada, hiçbir bilimsel-teknik çalışma ve devlet organizasyonu olmadan, köylülerin sel yataklarında kanal ve setler yaparak önlem alabildiği bir dünyada, sellerin hala felakete dönüşebilmesinin doğallıktan başka nedenleri olmalı.

Aynı şekilde; fayların, kırıkların, yeraltı sularının ve boşluklarının saptanıp incelenemediği, deprem nedenlerinin ve bölgelerinin bilindiği, depreme dayanıklı yapı, mimari ve malzemenin bulunduğu, üretildiği günümüzde, depremlerin felaket olarak yaşanmasının da doğanın dışında nedenleri olmalı.

Nedenleri tabi ki var!

Bugünün bilimsel-teknolojik düzeyiyle selin de, yangının da, depremin de felakete dönüşmesi engellenebilir. Tabii ki bu imkanlar kullanıldığı taktirde. Bunların büyük toplumsal felaket ve yıkımla sonuçlanabilmesinin bir tek nedeni vardır; imkanların toplum için, toplum yararına kullanılmaması.

Kapitalist sistem, adı üzerine, kapital (yani para) üzerine kurulu bir sistemdir. Bilimin, teknolojinin, devletin, doğanın, hatta toplumun tüm imkanları sadece ve sadece bir avuç parababasının daha fazla kâr elde edebilmesi için kullanılır.

Tüm parayı, üretim araçlarını, devleti tekellerine almış bulunan bu asalaklar sınıfı, sadece fabrikalarda işçilerin emek-gücünü sömürmekle yetinmez. Tüm yeraltı-yerüstü kaynaklarını, toplumun maddi-manevi tüm değerlerini de sonuna kadar sömürür. Elindeki devlet gücünü sadece bu sömürü için seferber eder. Bu gerçek bugün yaşadığımız felaketle bir kez daha ve tüm çıplaklığıyla ortaya çıkmıştır.

Öncesi bir yana (ki felaketi önlemek için asıl gereken önlemdir), kapitalist devletin depremden sonraki ilgisizliği felaketi büyüten tek etmendir. Ölü sayısı giderek katlanıyorsa, enkaz altındaki canlıları canlı bulma imkanı ortadan kalkıyorsa, depremden sağ çıkanlar, bakımsızlıktan, salgın hastalıklardan kırılmaya terk ediliyorsa, tek suçlu devlettir. Çünkü tüm bunları önleme imkanı sadece devlette bulunmaktadır.

Devlet, herşeyden önce en büyük, en güçlü, en donanımlı örgüttür. Elinde paradan malzemeye, insan kaynağından zor kullanmaya kadar tüm imkanlar

bulunmaktadır. Yasaları, bu tür durumlarda olağanüstü hal, seferberlik vb. ilanına uygundur. Ek olarak, valileri olağanüstü yetkiyle donatan İller İdaresi Yasası vardır. Özel kişi ve kurumlara ait araç-gerece, paraya ve insan gücüne el koyma yetkisi bulunmakla birlikte, sadece kendi elinde bulunan imkanları dahi zamanında kullansa felaket bu boyutlara ulaşmayacaktı.

Adım başı Karayolları birimlerinin bulunduğu bir otoyolun iki parça çatlak yüzünden gün boyunca kapalı kalması için, Karayolları'na çalışmama emri verilmesi gerekir. Çünkü, normal koşullarda bu kurum böyle bir hasarı birkaç saatte onarıp yolu trafiğe açabilmektedir. Tıpkı Tüpraş yöneticilerinin işletmeyi terketme emri vererek yangının büyümesine, dolayısıyla ikinci bir felakete yol açmaları gibi.

Kapitalist devletin tüm yetkililerinin ilgisizlikleri tesadüf değildir. Devlet tam bir birlik ve beraberlik içinde, böyle şeyleri görevi dahilinde görmemektedir. “Yaralar sarılacaktır, kurtarma çalışmaları tüm hızıyla sürmektedir” yönlü açıklamalar, halkın büyük öfke ve tepkisi karşısında söylenmiş en arsız yalanlardan başka bir şeyi ifade etmiyor. Tüm hızıyla süren bir kurtarma çalışması vardır, fakat devletin değil, depremedelerin diş ve tırnaklarıyla sürdürdüğü çabalardır bunlar. Acı ve çaresizlik içinde, “keşke ölseydim de bu acıları yaşamaysaydım!” feryatlarıyla sürdürdüğü çabalar.

Devletin, binlerce canın, trilyonlarca malın telef olması karşısındaki bu vurdumduymazlığı, tüm diğer saldırı politikalarından ayrı ve farklı değildir. Sağlıkta, eğitimde, iletişimde, ulaşım, belediye hizmetlerinde özelleştirme, sosyal güvenliğin tasfiyesi ve mezarda emeklilik, uluslararası tahkim vb. politikalar, bunun en açık göstergeleridir. Kapitalist devletin sağlık politikası, “paran kadar yaşa, paran yoksa öl”, sosyal güvenlik politikası “emekliliği mezara gör” olduğuna göre, afet politikası da, “ölenlere tanrıdan rahmet” olacaktır elbette.

Bu toplum bu devleti haketmiyor! Bu ülke bu düzeni haketmiyor! Bu çürümüş düzen ve koruyucusu olan kokuşmuş devlet yıkılmaz, toplumcu bir devlet ve düzen kurulamazsa, başımızdan felaketler eksik olmayacaktır. Başımızdaki en büyük felaket bu düzenin ta kendisidir.

“Büyük devlet”in gerçek yüzü

Güçlülüğüyle, “büyük devlet” oluşuyla, artık bir dünya devleti haline gelişiyle böbürlenlen bir devlet, depremden sonraki günlerde perişan haldeki halka hiçbir yardımda bulunmamıştır. Birçok insan zamanında ve doğru bir müdahale ile kurtarılabilecekken, bu yapılmamış, halk kendi kaderiyle ve çabasıyla başbaşa bırakılmıştır.

Kürdistan'da bir grup PKK'linin bulunduğu herhangi bir alana iki saatte havadan onbin asker indirmekle övünen Türk ordusu deprem karşısında hiçbir şey yapmıyor. Gölcük'te mahsur amirallerin akibetini merak etmekle yetiniyor. Bu ibret vericidir.

Ama devletin deprem karşısındaki çaresizliğini güçsüzlük olarak algılamak büyük hata olacaktır. Kürt halkına karşı son 15 yıllık savaşta bu gücün nasıl seferber edildiğini de gördük. Her işçi-emekçi eyleminde tepemizde firdönen helikopterlerinde gördük, miting alanlarını, yürüyüş güzergahlarını kuşatan panzerlerinde gördük. Üç-beş yüz işçinin grevine, direnişine sevk edilen asker-polis sayısında, sevkıyatın hızında gördük. Gecekondularımızın yıkımında gördük. 1 Mayıslar'da gördük, Gazi'de gördük. Her yıkımda, her şiddette gördük.

Ama sıra yapmaya geldiğinde, kurtarmaya geldiğinde, yara sarmaya geldiğinde bu devletin hiçbir işlevi kalmamıştır. Demek ki bu devletin gücü sadece yıkıcı bir güçtür. Bu bir baskı ve terör gücüdür. Toplumdan yana, insandan yana, emekten yana, yapıcı, kurtarıcı işler ve ihtiyaçlar sözkonusu olduğunda bu devlet bir hiçtir. İşte bu devletin adı bu yüzden sermayenin faşist devletidir.

Demek ki devletin gücü sadece yakıp yıkmaya, asıp kesmeye, dövüp öldürmeye göre kurulmuştur. Çarkı sadece bu yönde işlemektedir. Uçakları, helikopterleri, gemileri, tankları, panzerleri, telsizleri, saymakla bitmeyen bir orduya sahip devletin başbakanı, hiç yüzü kızarmadan, “yollar bozuk, elektrik ve telefonlar kesik ulaşamadık, elimizden bir şey gelmiyor” diyebiliyor.

Sermaye devletin nezdinde, alınterimiz kadar kanımızın-canımızın da ne kadar ucuz olduğunu bu felaket bir kez daha göstermiş oldu. Maden ocaklarında, sellerde, depremlerde mezara gömülen hep biz olduk. Kürdistan dağlarında kırılan binlerce Türk ve Kürt genci de bizim, biz işçi, köylü, memur halkın çocukları oldu. Öldürülen gerillanın babasıyla ölen askerin babası aynı fabrikanın işçisiydi, aynı sömürü çarklarında ezilmekteydi. Tıpkı bu depremde ölen, yaralanan, acı içinde kıvrananların İzmit ve Adapazarı'ndaki işçi-emekçilerin Türk ve Kürtlerden oluştuğu gibi.

Artık yeter! Yeter! Yeter!

Ne zamana dek sistemin kazdığı mezarlara uzanmaya devam edeceğiz?

Mezbahalara sürülmeye ne zamana dek?

Kazma kürek asıl bizim ellerimize yaklaşıyor oysa.

Mezara girmek ise bu çürüyen düzene, çeteleşen devlete...

İller İdaresi Yasası sadece grev ve gösteri yasaklamaya mı yarıyor?

İşçi ve emekçilerin en meşru hak arama yollarından olan grevlerde, gösteri ve basın faaliyetinde karşısına dikilen İller İdaresi Yasası, valileri devletin en üst yetkileriyle donatıyor. “Doğal” afetlerde olağanüstü durum ilan etme ve uygulama yetkisi de bunlara dahildir.

Depremin vurduğu illerin valileri derhal olağanüstü hale geçebilirlerdi. Devletin ve özel kişi ve kurumların elindeki (araç-gereç, insan, para) tüm imkanları harekete geçirebilirlerdi. Enkaz kaldırma ve kurtarma çalışmaları için, yol bakımı için, Tüpraş yangınına söndürmek için zaten canla-başla, dişle-tırnakla seferber olan halkı gerekli ekipmanla donatabilir ve organize edebilirlerdi. En yakın illerden destek örgütleyebilirlerdi. Zonguldak'tan maden işçileri araç-gereçleriyle birlikte kurtarma çalışmasına gelebilirlerdi. Bursa çevresinin madenlerinden hem işçi hem araç çok daha kısa zamanda getirilebilirdi. Elektrik yoksa jeneratörler, telefon kesildiyse telsizler devreye sokulabilirdi. Bunların hepsi devletin elinin altında varolan imkanlar, araçlar, güçler. Ama hiçbirini kullanılmadı. Tıpkı MGK, meclis, hükümet ve diğerleri gibi, valiler de kollarını bile kıpırdatmadılar.

İller İdaresi Yasası'nın sadece işçi ve emekçilerin hak mücadelesine karşı işleyip, halkın ihtiyaçları sözkonusu olduğunda yok sayılmasının bir tek mantığı vardır. Bu yasanın yegane işlevi işçi ve emekçilerin hak ve özgürlükler için mücadelesini ezmektir.

Sermayenin faşist devletin tüm temel kurumları, yasaları ve işleyişi gibi, İller İdaresi Yasası da sadece işçi ve emekçilere karşı işlemektedir. Ekonomik ve sosyal yıkım için, ülkenin emperyalizme peşkeş çekilmesi için, zenginliklerin yağmalanması için, işçi sınıfı ve emekçilerin insanca yaşam haklarının mezara gömülmesi için işlemektedir.